

LBRIS

We know
books

SURRENDER

40 DE PIESE, O SINGURĂ POVESTE

BONO

Traducere din limba engleză de
Diana Popescu-Marin

LITERA

București

CUPRINS

PARTEA I

1	Lights of Home	3
2	Out of Control	13
3	Iris (Hold Me Close)	19
4	Cedarwood Road	35
5	Stories for Boys	47
6	Song for Someone	59
7	I Will Follow	73
8	11 O'Clock Tick Tock	87
9	Invisible	113
10	October	141
11	Two Hearts Beat as One	157
12	Sunday Bloody Sunday	171
13	Bad	191
14	Bullet the Blue Sky	203
15	Where the Streets Have No Name	213
16	With or Without You	223
17	Desire	237

PARTEA A II-A

18	Who's Gonna Ride Your Wild Horses	249
19	Until the End of the World	261

20	One	275
21	The Fly	289
22	Even Better Than the Real Thing	307
23	Mysterious Ways	315
24	Stuck in a Moment	327
25	Wake Up Dead Man	339
26	The Showman	355
27	Pride (In the Name of Love)	375

PARTEA A III-A

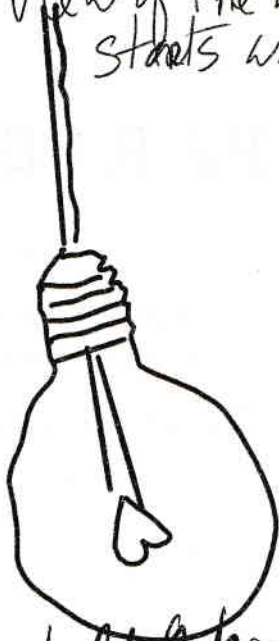
28	Beautiful Day	397
29	Crumbs from Your Table	413
30	Miracle Drug	427
31	Vertigo	453
32	Ordinary Love	467
33	City of Blinding Lights	487
34	Get Out of Your Own Way	499
35	Every Breaking Wave	517
36	I Still Haven't Found What I'm Looking For	533
37	Love Is Bigger Than Anything in Its Way	551
38	Moment of Surrender	565
39	Landlady	581
40	Breathe	585
	<i>Cuvânt final</i>	591
	<i>Final după cuvânt final</i>	593
	<i>Fotografii</i>	597

PARTEA I

Nu pot schimba lumea,
dar pot schimba lumea din mine.

Teatrul SFX, Dublin, decembrie 1982

a bicuspid view of the world
starts way before

I am told I have
an eccentric heart.....

Lights of Home

*I shouldn't be here 'cause I should be dead
I can see the lights in front of me
I believe my best days are ahead
I can see the lights in front of me.*

M-am născut cu o inimă excentrică. Într-una din camerele inimii mele, acolo unde majoritatea oamenilor au trei valve, eu am doar două. Două ușițe batante care au început să iasă din balamale în preajma Crăciunului din 2016. Aorta este principala ta arteră, linia vieții care duce sângele oxigenat prin plămâni, devenindu-ți viață. Am descoperit că aorta mea s-a tot dilatat în timp și acolo se formase un anevrism. Un anevrism care stătea să se rupă și care ar fi putut să mă trimită în lumea de apoi mai repede decât aș putea suna la urgențe. Mai repede decât puteam să-mi iau adio de la viața aceasta.

Așa că, iată-mă la Spitalul Mount Sinai. Orașul New York.

Mă privesc de sus, prin arcul de lumină ce se reflectă pe oțelul inoxidabil. Mi se pare că lumina este mai rece decât masa de oțel pe care sunt întins. Îmi simt corpul desprins de mine. E doar carne moale și oase tari.

Nu este un vis, nici o viziune, dar mă simt de parcă sunt tăiat în două cu fierăstrăul de un magician. Inima asta excentrică a fost înghețată.

Trebuie să fie făcută o remodelare, pe lângă tot acest vârtej de sânge fierbinte care gălgâie și face mizerie, ceea ce tinde să facă sângele când nu te mai menține în viață.

Sânge și aer.

Sânge și măruntaie.

Sânge și creier, de asta este nevoie acum, dacă vreau să continui să cânt și să-mi trăiesc viața. Sângele meu.

Creierul și mâinile magicianului care stă aplecat deasupra mea și poate transforma o zi îngrozitor de proastă într-una foarte bună cu ajutorul unei strategii și a unei execuții foarte bune.

Nervi de oțel și lame de oțel.

Acum, bărbatul acesta pătrunde în toracele meu, mânuindu-și bisturiul cu forța combinată a savantului și a măcelarului. Forțele de care este nevoie pentru a pătrunde prin efracție în inima cuiva. Magia care este medicina.

Știu că nu voi avea o zi bună când mă voi trezi după opt ore de operație, dar știu și că a mă trezi este preferabil celeilalte variante.

Chiar dacă nu pot respira și am senzația că mă sufoc. Chiar dacă încerc cu disperare să respir, dar aerul nu intră.

Chiar dacă am halucinații, căci am vedenii și situația mă trimite un pic cu gândul spre William Blake.

Îmi este foarte frig. Vreau să fiu lângă tine, am nevoie de căldura ta, am nevoie de drăgălășenia ta. Sunt îmbrăcat de iarnă. Port ghete în pat, dar sunt înghețat bocnă.

Visez.

Joc o scenă dintr-un fel de film în care viața se scurge din protagonist. În ultimele clipe ale vieții sale se simte ofensat și își contestă marea iubire.

– De ce pleci? Nu mă părăsi!

– Sunt aici, îi reamintește iubita lui. Nu m-am mișcat din loc.

– Poftim? Nu tu ești cea care pleacă? Eu sunt cel ce se îndepărtează? De ce mă îndepărtez? Nu vreau să te părăsesc. Te rog, nu mă lăsa să plec.

Există câteva mici secrete scandaloase despre succes de care abia acum îmi dau seama. Și din care mă trezesc.

Succesul este rezultatul unei deficiențe, o scuză pentru tendințele obsesiv-compulsive.

Succesul este răsplata pentru o muncă foarte, foarte grea, care poate ascunde o formă de nevroză.

Succesul ar trebui însoțit de un avertisment de sănătate – pentru cei pasionați de muncă și pentru cei din jurul lor.

Succesul poate fi stimulat de un avantaj nedrept sau de împrejucrări. Dacă nu de vreun privilegiu, atunci de vreun dar, vreun talent sau o altă formă de bogăție moștenită.

Dar munca se ascunde și ea în spatele unora dintre aceste uși.

Mereu am crezut că talentul meu a fost de a găsi calitatea nu numai în muzică, dar și în politică, în comerț și în lumea ideilor, în general.

În timp ce unii se pricep să depisteze armonia și contrapunctul, eu am știut mai bine să spun lucrul potrivit, să găsesc acel ceva, acea idee limpede. Poate pentru că a trebuit să o pun pe note sau să îi conving pe alții că e bună.

Acum constat însă că avantajul meu a fost unul de natură ceva mai prozaică, mai lumească. Eu am avut un avantaj genetic, talentul... aerului.

Așa e.

Aer.

– Bărbatul tău are multă muniție în pieptul lui.

Este omul care mi-a despicat toracele și care vorbește, după operație, cu soția mea, ruda mea cea mai apropiată, Ali.

– A fost nevoie de catgut ultrarezistent pentru a-l coase. Are probabil 130% din capacitatea normală a plămânilor pentru un bărbat de vârsta lui.

Nu folosește cuvântul „ciudățenie“, dar Ali îmi spune că a început să mă vadă ca Omul din Atlantis, din serialul acela SF din anii 1970 despre un detectiv amfibian.

David Adams, omul căruia îi datorez viața, chirurgul-magician, vorbește cu un accent sudist, iar în starea mea blakeană, încep să-l confund cu răufăcătorul nebun din filmul *Masacrul din Texas*. Îl aud întrebând-o pe Ali despre tenori, care nu sunt cunoscuți fiindcă aleargă pe scenă atingând note înalte.

– Tenorii nu trebuie să stea pe scenă cu picioarele depărtate, înainte ca măcar să se gândească să atingă un do major?

– Da, spun eu, fără să deschid gura și înainte ca efectul anesteziei să treacă. Un tenor trebuie să își transforme capul într-o cutie de rezonanță și corpul într-un burduf pentru a sparge paharele cu vocea lui.

Eu, pe de altă parte, am tot alergat dintr-o parte în alta a scenelor și am făcut sprinturi pe stadioane timp de 30 de ani cântând „Pride (In the Name of Love)“, atingând do-ul sau re-ul major în funcție de an.

În anii 1980, rafinatul muzician englez Robert Palmer l-a tras deoparte pe Adam Clayton pentru a duce muncă de lămurire cu el. „Nu vrei să-i spui solistului vostru să cânte câteva note mai jos? O să-și facă munca mult mai ușoară, lui și nouă ăstora care trebuie să-l ascultăm.“

Aerul este putere.

Aerul este încrederea cu care accepți provocări mari sau adversari reductabili.

Aerul nu este voința de a cuceri cutare sau cutare Everest ce-ți iese în cale pe parcursul vieții, ci abilitatea de a rezista urcușului.

Aerul este cel de care ai nevoie pe orice versant nordic.

Aerul este cel care îi dă încredere unui copil că nu va fi intimidat pe terenul de joacă, dar dacă până la urmă va fi hărțuit, agresorul va fi pus la pământ.

Și uite-mă pe mine fără aer, pentru prima oară.

Într-o cameră de urgențe, fără aer.

Nu pot respira.

Numele pe care i le dăm lui Dumnezeu.

Totul este o respirație.

Iehovaaa.

Alaaaah.

Yeshuaaaa.

Fără aer... fără un aer... fără o arie.

Sunt îngrozit pentru că, pentru prima oară de când mă știu, caut să mă întorc la credința mea și nu reușesc.

Fără aer.

Fără rugăciune.

Sunt un tenor care cântă sub apă. Simt cum mi se umplu plămâni. Mă înec.

Am halucinații. Am o viziune cu tatăl meu pe un pat de spital, eu dorm lângă el, pe o saltea așezată pe podea. Spitalul Beaumont, Dublin, vara lui 2001. El respiră adânc, dar din ce în ce mai superficial, cam cum e mormântul din pieptul lui. Îmi strigă numele, mă confundă cu fratele meu sau invers.

– Paul. Norman. Paul.

– Tată.

Sar în picioare și chem o asistentă.

– Ești bine, Bob? îi șoptește ea în ureche.

Intrăm într-o lume a șoaptelor percutante, animate, o lume a șuierăturilor, în care vocea lui de tenor e redusă la o respirație sacadată, în care după fiecare expirație iese un s prelungit.

– Da... sss ssss.

Boala Parkinson de care suferă i-a răpit sonoritatea.

– Vreau acasă... sssss... vreau să plec de-aici... sssss.

– Mai spune o dată, tată.

Ca și asistenta, mă aplec peste el și îmi apropii urechea de gura lui. Tăcere.

Urmată de altă tăcere.

Urmată de un „DU-TE DRACULUI!”

Plecarea tatălui meu de pe această lume are ceva perfect de imperfect. Nu cred că înjurătura mi-a fost adresată mie sau asistentei de noapte, o femeie foarte vigilentă. Îmi place să cred că vorbea cu povara care îl apăsase o mare parte a vieții.

În acele ultime zile îmi spusese că, atunci când și-a acceptat diagnosticul de cancer, și-a pierdut credința, dar mi-a mai spus și că eu nu trebuie să o pierd niciodată pe a mea. Mi-a spus că asta era cel mai interesant lucru la mine.

Am prins curaj și i-am citit din Psalmul 32 al regelui David.

David se afla și el într-o încurcătură. Tata nu avea chef de predici și am văzut cum își dă ochii peste cap, cel mai sigur nu către Ceruri.

*Fiindcă eu am tăcut, oasele mi-au îmbătrânit
în strigătul meu de toată ziua.*

*Cu mâna Ta s-a îngreuiat asupra-mi ziua și noaptea,
întorsu-m-am în suferință când ghimpele mă împungea.*

(...)

*Pentru aceasta se va ruga la Tine tot cuviosul la vreme potrivită,
și chiar în potop de ape multe, ele de el nu se vor apropia.*

Tu ești scăparea mea din necazul ce mă cuprinde;

Tu, bucuria mea, izbăvește-mă de cei ce m-au împresurat!

Să fi fost asta pentru el sau pentru mine?

Bătrânul și-a mărturisit admirația pentru ceea ce i s-a părut a fi o conversație între mine și Cel-de-Sus.

„Pe mine nu mă aude, dar încetează, te rog. Încerc să îmi găsesc liniștea.“ N-a găsit-o aici, pe pământ, dar îmi place să cred că a găsit-o acolo.

Acolo, unde? Acasă.

Nu-mi dau seama dacă știi ce înseamnă asta.

Îmi iau rămas-bun. Trag adânc aer în piept și plec în căutare.

Primăvara anului 2015.

Alte lumini albe, fluorescente. Oțel și sticlă.

Stare de greață.

De data aceasta, viața mea nu e în pericol. Privesc fix în oglinda din baia de lângă un vestiar aflat sub o arenă de hochei pe gheață din Vancouver, Canada. Este prima noapte a turneului Innocence + Experience.

N-am fost niciodată vanitos în tinerețe. Evitam să zăbovesc în fața oglinzilor. Dar iată-mă acum, în baia aceasta cu gresie albă, holbându-mă la chipul meu în speranța că, dacă mă uit mai bine, voi deveni mai chipeș.

Aud zgomotul mulțimii prin pereți, cântând la unison piesa „Cars“ a lui Gary Numan: „Here in my car/I feel safest of all/I can lock all my doors/It’s the only way to live/In cars“.*

Mă aflu în viitorul la care am visat când am auzit prima oară acest cântec la sintetizator spre sfârșitul anilor 1970. Nu-mi vine să cred că acum, când am împlinit 55 de ani, am optat să îmi oxigenez singur părul în nuanța de blond a acelei perioade. Era culoarea unei aripi de pui, cum a scris mai târziu un cronicar spaniol. Zgomotul

* „Aici, în mașina mea/Mă simt cel mai ocrotit/Pot să zăvorăsc ușile/E singura cale de-a trăi/În mașini.“ (n.trad.)

ce vine dinspre arenă nu face decât să amplifice valul de entuziasm pe care îl simt. Mă întorc în cabină, o capsulă a timpului, și mă plâng că arată exact ca aceea pe care am avut-o în ultimul turneu. Mi se spune că este aceeași cabină de 20 de ani. O mochetă verde din iută, lumini feerice, o canapea din piele de culoarea tutunului. După atâta timp, de ce mă simt încă stresat când mă pregătesc să ies din cabină și să apar în fața a 18 474 din cei mai apropiați prieteni? Este primul spectacol al unui turneu mondial, dar ca de obicei nu sunt singur.

Larry are o aură angelică, are privirea cuiva care a văzut lumea de dincolo. Mă gândesc că poate chiar așa și este, dat fiind că ieri și-a înmormântat tatăl. Adam arată ca un actor care joacă rolul principal într-un film artistic. Netulburat. Edge este încordat și dinamic, dar reușește aproape să își ascundă starea.

Așa cum facem înaintea fiecărui spectacol, ne rugăm.

Uneori am senzația că suntem ca niște străini care se roagă să descopere apropierea unei trupe, care ar putea fi utilă publicului. Utilă? Muzicii. Sau unui scop mai înalt. Suntem diferiți într-un fel ciudat de familiar. Începem rugăciunile din postura de camarazi; le terminăm ca prieteni care se văd într-o lumină diferită, la fel și publicul pe care urmează să-l întâlnim și care ne va schimba din nou.

E ciudat să te rogi să fii util. Lipsit de romantism. Chiar puțin plictisitor, dar este nucleul existenței noastre ca trupă și motivul pentru care ne aflăm încă aici. Suntem niște bărbați care s-au cunoscut de copii. Bărbați care au încălcat promisiunea ce stă la temelia rock-and-rollului, anume că poți avea lumea la picioare, dar trebuie să te pui la dispoziția ei. Poți să suferi de complexul mesianic, dar trebuie să mori pe cruce la 33 de ani, altfel toată lumea are dreptul să-și ceară banii înapoi. Ne-am împotrivit. Până acum.

Suntem bărbați marcați de cicatrici lăsate de diferite confruntări cu lumea, dar privirile noastre sunt remarcabil de limpezi având în vedere vicisitudinile și caracterul ireal al unei vieți petrecute cântând pe stadioane timp de 35 de ani.

Acum o aud prin pereți pe Patti Smith cântând „People Have the Power“, semnalul că mai avem cinci minute și zece secunde până la începerea spectacolului, cinci minute și zece secunde până să aflăm dacă încă avem acel ceva special pentru care oamenii au venit să ne vadă și care nu este numai muzica sau prietenia noastră. Oferim

o trupă ca o trusă de chimie, o reacție chimică între publicul nostru și noi. Asta este formula care face dintr-o trupă bună una mare.

Strigătele mulțimii se amplifică în timp ce străbatem coridorul de la cabină către scenă, este un răget ce transformă șoricelul din mine într-un leu. Intru pe scenă cu pumnul ridicat, pregătindu-mă să pășesc în interiorul cântecului. În următoarele pagini voi încerca să explic ce înseamnă asta. Dar, după 40 de ani, știu că, dacă reușesc să rămân prins în cântece, ele mă vor cânta de fapt pe mine, iar în seara aceasta nu voi munci de fapt, ci mă voi juca.

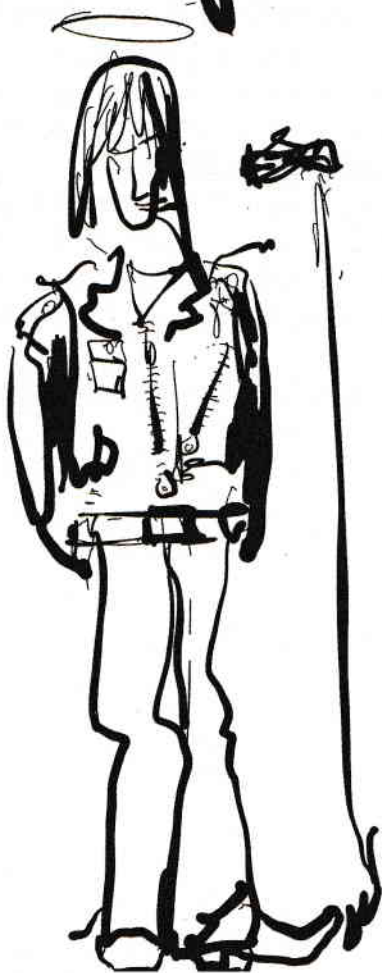
Aproape douăzeci de mii de oameni cântă refrenul melodiei „The Miracle (Of Joey Ramone)“, iar în timp ce Edge, Larry și Adam se apropie de partea din față a scenei, eu vin singur din celălalt capăt al arenei, pentru a mă alătura lor. Trec printre oamenii din public, prin zgomotul acesta. În mintea mea am 17 ani și merg pe jos de la casa mea din nordul Dublinului până la Cedarwood Road, spre repetițiile cu acești bărbați, acum mulți ani, când și ei erau doar niște adolescenți.

Plec de-acasă pentru a-mi găsi căminul. Și cânt.

LBRIS

We know
books

The made of Joey Ramone

Out of Control

*Monday morning
Eighteen years of dawning
I said how long
Said how long.*

Țopăi prin sufrageria din casa noastră de la adresa Cedarwood Road numărul 10, în ritmul melodiei „Glad to See You Go“ de pe albumul *Leave Home* al trupei Ramones.

*You gotta go go go go goodbye
Glad to see you go go go go goodbye**

Este anul 1978, ziua în care împlinesc 18 ani.

Cântecele acestea sunt atât de simple, și totuși exprimă o complexitate mult mai relevantă pentru viața mea decât *Crimă și pedeapsă* a lui Dostoievski. Pe care tocmai am terminat-o. Și pe care am citit-o în trei săptămâni și jumătate. Acest album are numai 29 de minute și 57 de secunde. Cântece atât de simple încât până și eu le pot cânta la chitară. Iar eu nu știu să cânt la chitară.

Cântece atât de simple încât și eu aș putea compune unul. Ceea ce ar fi fost un fel de revoluție personală ale cărei reverberații ar fi putut fi simțite până în camera goală a fratelui meu mai mare, Norman. Sau, un aspect mai important, până în bucătăria aflată la capătul holului, unde stătea tata.

* „Trebuie să pleci, la revedere / Mă bucur să te văd plecând,“ (n.trad.)

Tata, care vrea să-mi spună să mă angajez. Să mă angajez!

O slujbă este locul în care faci ceva ce nu-ți place, timp de opt ore pe zi, cinci sau șase zile pe săptămână, pentru a câștiga niște bani care să te ajute să faci în weekend ce ai vrea să faci tot timpul.

Știu că mi-ar plăcea să pot evita munca. Știu că, dacă aș putea face ce-mi place, n-ar mai trebui să muncesc nici măcar o zi în viața mea. Dar există o problemă. Până și ca adolescent nesuferit și plin de coșuri știu că e puțin probabil ca asta să se întâmple dacă nu mă pricep măcar la ceva.

Ori eu nu mă pricep la ceva. Nu mă pricep la nimic.

De fapt, sunt un imitator destul de bun. Prietenul meu Reggie Manuel spune că motivul pentru care am fugit cu Zandra, iubita lui, are de-a face cu felul în care îl imitam pe Ian Paisley. Mă pricep destul de bine să reproduc fanfaronada belicoasă a reverendului Ian Paisley, liderul unioniștilor din Nord.

„Făr’ capturaree.” Așa obișnuia el să grohăie.

Felul în care îl imit pe Ian Paisley o face pe Zandra să râdă atât de mult încât îmi spun că e vulnerabilă la avansurile mele, dar știu și că poate oricând să-mi dea papucii pentru Keith nu-știu-cum, pentru că nu e de ajuns să fii amuzant. Trebuie să fii și isteț, iar pe mine mă duce capul suficient încât să-mi dau seama că nu sunt isteț. Nu destul de isteț.

Nu demult mă descurcam bine la școală, dar în ultimul timp nu-mi stă mîntea la nimic în afară de fete și de muzică. Sunt destul de isteț să sesizez o legătură între cele două.

Știu să pictez destul de frumos, dar nu la fel de bine ca Guggi, cel mai bun prieten al meu. Știu să scriu proză, dar nu la fel de bine ca înfumuratul ăla talentat de Neil McCormick, care scrie pentru revista liceului. Am cochetat cu ideea de a mă face ziarist, m-am imaginat în postura de corespondent străin care relatează din teatrele de război. Dar pentru a deveni jurnalist trebuie să ai rezultate bune la examene, ori eu am probleme la examene. Probleme de genul că trebuie să fii prezent la școală ca să le dau.

Și în orice caz sunt implicat în alt teatru de război. Pe strada noastră, în casa mea, în mîntea mea.

De ce m-aș duce corespondent de război în Timbuktu când chiar sub patul meu am atîta material ofertant? Temerile și fantomele de sub perna mea sunt motivele pentru care uneori nu vreau să mă

dau jos din pat. Încă nu știu că rock-and-rollul – punk rockul mai exact – vor fi eliberarea mea.

Încă nu știu că el va pune capăt ocupației. Ocupației patului meu de către mine.

În sufrageria noastră din Cedarwood Road 10 avem o canapea cafenie din imitație de piele și un covor retro portocaliu cu negru, care acoperă podeaua din perete în perete și ne mângâie picioarele goale în timpul iernii. Tocmai am instalat încălzirea centrală, așa că, pentru prima oară, frigul nu ne mai urmărește în fiecare dimineață din dormitor până în baie.

Suntem bogați.

Atât de bogați încât tata conduce un Hillman Avenger roșu metalizat. Atât de bogați încât aveam televizor în culori înaintea prietenilor noștri. Un televizor în culori este mare lucru! În casa noastră el face viața reală să pară mai puțin reală, iar în perioada adolescenței mele, pentru mine, pentru tata și chiar pentru Norman era nevoie ca viața să pară mai puțin reală.

În anii 1970, televizorul în culori face ca verdele de pe stadioanele Old Trafford sau Anfield, sau Highbury să fie mai intens în emisiunea *Match of the Day* decât pe orice câmp înverzit din spatele cartierului nostru. Tricourile roșii purtate de George Best și Charlie George sunt parcă în flăcări. La Malcolm Macdonald nu e mare lucru. Ce rost are să susții clubul Newcastle United cu echipamentul lor monocromatic când alb-negrul e de domeniul trecutului?

Tata spune că și familia regală e perimată, dar e de acord cu mama, că regina arată nemaipomenit în culori. În fiecare an, mama și tata se contrazic în glumă legat de întrebarea dacă noi, irlandezii, ar trebui să ne întrerupem prânzul de Crăciun pentru a o urmări pe Majestatea Sa rostindu-și discursul de Crăciun la televizor, la ora trei după-amiază. E ca și cum toată planeta ar avea o slăbiciune pentru fanfare și parade, pentru fastul și grandoarea regală. Dar războiul se derulează în alb și negru chiar și când e transmis în culori. Părți din țara noastră se războiesc cu alte părți din țara noastră. Vecina noastră, Marea Britanie, ne-a hărțuit mereu, iar acum avem și noi huliganii noștri. Sângele se vede purpuriu la știri. Din ce în ce mai multe steaguri arborate pe străzile noastre marchează spațiul public cu istoria dezbinată a Irlandei și Angliei,

dar asta nu ne împiedică să luăm o pauză pentru a asista la ceremonia militară prilejuită de ziua de naștere a reginei. Totul prinde viață cu un televizor în culori.

Dar chiar și luând în considerare punk rockul britanic, în ochii unui adolescent din Dublin, Anglia nu va fi niciodată la fel de plină de viață ca America. Acei „cowboy“ introduc o varietate cu totul specială – John Wayne, Robert Redford, Paul Newman –, la fel și „indienii“, deși ei n-au avut nici un cuvânt de spus în propria evocare. Portretizarea indienilor apași, pawnee, mohicani va influența felul în care va arăta punkul. Mai vorbim apoi și de oamenii legii de la oraș, precum Clint Eastwood în rolul lui Dirty Harry, Peter Falk în rolul lui Columbo sau Telly Savalas în *Kojak*.

Ficțiunea era însă apă de ploaie comparativ cu viața americană reală. Nu însemna nimic pe lângă uluitorul program spațial Apollo, cea mai vizionară dintre viziuni.

Cât de nebuni să fie americanii aștia, să creadă că pot trimite un om pe Lună? E genul de nebunie în care noi, irlandezii, ne simțim implicați. Și n-a fost tot unul din propria noastră familie regală, John Fitzgerald Kennedy, care a venit primul cu ideea de a trimite un om pe Lună? Asta spune tatăl meu.

Ca biet adolescent din Dublinul anilor 1970 mă gândesc serios să transform lumea alb-negru de dincolo de pervazurile sufocate de bibelouri ale casei din Cedarwood Road într-o lume colorată, așa cum e cea pe care o vedem la televizorul Murphy. Și dacă vreau să văd lumea diferit, vreau s-o și aud altfel. Vreau să trec de la monotonia deznădejdiei adolescentine la sunetele mai pline, mai ample ale unui alt obiect de artă din sufrageria noastră.

Combina noastră stereo.

Avem o combină stereo grozavă. Nu este doar un pick-up ce umple casa cu acordurile muzicii de operă pe care o ascultă tata. Este și un magnetofon Sony care îmi va schimba viața. The Ramones, The Clash și Patti Smith îmi vor redefini cadrul lumii exterioare, dar schimbarea a început deja cu The Who și Bob Dylan și cu o obsesie specială pe care am dezvoltat-o față de David Bowie pe care inițial mi l-am imaginat ca jumătatea unui duet. Credeam că *Hunky Dory* era numele partenerului lui de scenă, când de fapt era titlul celui de-al patrulea album al său.

Zi mare pentru un star rock începător, de numai 1,73 metri, care jură că are 1,76. Faptul că împlinesc 18 ani n-are nici o relevanță. În familia noastră, nu știm să sărbătorim zile de naștere. Sigur că e excelent să primesc o bancnotă de cinci lire de la tata, dar nu de asta este această zi specială.

Este ziua în care învăț să dispar ca Houdini. Mult mai spectaculos decât trucul indian cu sfoara, prin numărul meu de magie voi face să dispară viața mea în alb și negru și o voi face să reapară în culori. Aceasta este ziua în care voi compune primul meu cântec rock-and-roll și în același timp primul single U2. Pentru asta îi mulțumesc miracolului numit Joey Ramone. Dar și miraculoșilor lui frați. Însă fără Edge, Adam și Larry – frații mei fantastici – nimeni n-ar fi ascultat acest prim cântec.

Monday morning

Eighteen years of dawning

I said how long.

Said how long

It was one dull morning

I woke the world with bawling

I was so sad

They were so glad.

I had the feeling it was out of control

I was of the opinion it was out of control.

Am numit cântecul „Out of Control“* pentru că mi-am dat seama – și probabil că Fiodor Dostoievski a avut și el un cuvânt de spus în toate acestea – că noi, oamenii, avem o influență prea mică sau chiar inexistentă în privința a două dintre cele mai importante momente ale vieții. Când ne naștem și când murim. Mi s-a părut persiflarea potrivită la adresa universului de care are nevoie un cântec punk rock reușit.

* Cântecul a fost lansat pe 26 septembrie 1979, pe un EP intitulat *Three*, împreună cu alte două cântece – „Stories for Boys” și „Boy/Girl”. Ordinea cântecelor a fost aleasă de ascultătorii emisiunii radio RTE realizată de Dave Fanning, Dave fiind primul DJ care a difuzat primul nostru cântec. De-atunci, Dave a fost mereu prima persoană care a difuzat toate single-urile noastre.